

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ"א - חֻלְקֵי ט"ו

קוֹנְטֵרְס 615

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּרַעַל עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

העולם סוער וגועש, דברים קורים בו, מלכיות מתגרות זו בזו, וכבר אמרו "אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח". סימן זה מתקיים בננו, כמו שמתקיים סימן נוסף: "אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח". כי "הכל בשביל ישראל": שם נלחמים, כדי שפאן ילכו עם ערפות מגו, ומגנו חדרים אטומים ויאגרו מים. ופסוק מפרש הוא בנביאי האמת והצדק: "הכרתי גויים, נשמו פנותם". לפעמים מכרית הבורא אמה אחת כליל, ולפעמים רק פנה אחת, מחוז ועיר נכתשים ונעשים שממה. ולפעמים: "הכרתי חוצותם מבלי עובר, נצדו עריהם מבלי איש, מאין יושב" ומדוע, "אמרת: אך תיראי אותי, תקחי מוסר".

פרש רש"י: הבאתי פרענות על הנוכרים כדי שתראו ותיראו, "ולא יכרת מעונה", ולא יחרבו בתי ישראל חלילה. ולא זו בלבד, אלא "כל אשר פקדתי עליה", לא יכרת ממנה כל הטוב אשר צויתי להביא עליה! [פרוש רש"י ולא יכרת מעונה - ולא יחרבון מדוריה. כל אשר פקדתי עליה - ולא יכרת ממנו כל הטוב אשר צויתי להביא עליה].

"ביום נשק" זה נשקו של גוג

כתוב בתהלים (פרק ק"מ ח') ה' אד-ני עז ישועתי ספתה לראשי ביום נשק. ובירושלמי (יבמות דף עח.), אמרו: דבר אחר "ביום נשק" זה נשקו של גוג. וכידוע דהסכר של הספה בבחינת בינה, האם חופפת על הבנים בצלא דמהימנותא, כמו כן הזהר הקדוש שלמודו בבחינת בינה מסכך ומגן ביום נשק ומציל ממלחמת גוג ומגוג. (בדי ערבות)

ואספר מה שקרה ביום שסימנו את ספר הזהר הקדוש לפי סדר הדף היומי, המדפס ב"ב כרכים ל"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה בעזה, זה היה בחדש טבת. וחזרו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות [וב"ה על הנסים הגדולים שהיה שם, בזכות הרשב"י והזהר הקדוש, כן יצדד ה' הלאה].

ט) ילקוט שמעוני (עמוס - פרק ט - רמז תקמט) אמר רבי לוי אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח מה טעם אשר חרפו אויביו ה' אשר חרפו עקבות משיחה וכתוב בתרייה ברין ה' לעולם אמן ואמן.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ובזכות זו התקיימו דברי הזהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהיינו, שרק בגמר כל הספר כלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כלנו את ה"זהר המחלק" דבר יום ביומו ("דף היומי"), באלפי רבבות סיומי הזהר, בנדאי נזפה להבטחת הרשב"י שהזכרנו "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

ובאותה תקופה ארע עוד נס, אשר רבי שמעון בן יוחאי הציל את כל תושבי בית שמש מהטילים ארכי הטוח שהיו מוכנים להגיע לבית שמש ח"ו.

בעתונים דוחו אז [בערש"ק פרשת יתרו תשס"ט לפ"ק (בזמן קבלת התורה)] נראה, כי החמאס שאף להפגיו את בית שמש במספר טילים יותר גדול מאשר שלחו לאשדוד או לבאר שבע, כי רצו לפגוע בפצצות אטום, שידוע שבבית שמש יש הרים מלאים עם פצצות אטום. והגיע רק טיל אחד כמה קילומטר מבית שמש, והחזיקו את זה בסוד, כדי שלא ינדע להם המקום איפה המקום שהגיע וישלחו ח"ו יותר טילים. והכל היה בזכות הזהר היומי שעבדו על זה יומם ולילה בבית שמש.

כשספרתי הספור הזה להגה"צ הרב נחום ראזנבערג שליט"א שזכה לבנות ולתקן לערך 300 מקנאות, אמר לי שהדברים פשוטים ובימי חרפו זכה ושמע מפי בעל ה"סלם" זצ"ל בעצמו, וכך ספר לו: כשהרשע הגדול ימ"ש רצח 6 מליון יהודים באירופה, אמרתי לכלם: "אי אפשר לנצח רשע זה, ומלחמה זו לא תסתיים אלא אם פן יקומו יהודים וילמדו זהר הקדוש". לכן ישב בעל "הסלם" ותרגם הזהר ללשון הקדש שיהיה מובן ליהודים פשוטים כפי השגתם. ואכן בסיום עבודתו, ביום שגמר התרגום על ספר הזהר, נחל היטלר ימ"ש תבוסה קשה במלחמה, וכך נצלו מעט היהודים ששרדו, ובנסים גלויים נצלה ארץ ישראל מצפראניו של אותו רשע ימ"ש. – בזכות הזהר הקדוש.

ואכן כך נכתב מפרש בזהר הקדוש פרשת נשא בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי – בזה הספר (הזהר הקדוש) יצאו מן הגלות ברחמים.

עוד ספר לי אשר בשנת תשכ"ז, בעת מלחמת "ששת הימים", למד בישיבת וייניץ ב"ב אצל הגאון וקדוש בעל ה"אמרי חיים" זצוק"ל. בימים דאז יצאו חמש מדינות נגד עם ישראל: מצרים, ירדן, עירק, סוריה ולבנון, החליטו להלחם נגדנו,

הַדָּבָר. הָרִי רָאִינוּ אֶת אַבְרָהָם שָׂרָאָה בְּמִזְלֵוֹ שְׁלֹא הָיָה עֲתִיד לְהִיּוֹת לוֹ בֵּן, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹצִיאָו הַחוּצָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שם טו) וַיּוֹצֵא אֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר הִבֵּט וְגו'. וּפְרָשָׁה שְׂאָמַר לוֹ: צֵא מֵאֲצֻטְגִינֹת שְׁלֶךְ, וְהַעֲלֵהוּ לְמַעְלָה מֵהַפְּכָכִים, וְאָמַר לוֹ:

הִבֵּט נָא הַשְּׁמַיְמָה וְסַפֵּר הַכּוֹכָבִים. עַד כַּאֲן דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ, וְצָרִיךְ לְפָרֵשׁ אוֹתָם בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר. בֵּא וְרָאָה, כָּל בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם, קִדְּם שְׁנִתְּנָה הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל הָיוּ תְלוּיִים בְּמִזְלֵ, וְאֶפְלוּ בְּיָם חַיִּים וּמְזוֹנוֹת. אָבָל אַחַר שְׁנִתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הוֹצִיא אוֹתָם מִחַיִּים כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, וְזֶה לְמַדְנֵו מֵאֲבְרָהָם, מִשּׁוּם שֶׁהָיוּ בְּנוֹי עֲתִידִים לְקַבֵּל ה' מֵאֲבְרָהָם, שֶׁהִיא חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תּוֹרָה, שְׁנֵאֲמַר בַּה (שם ב) אֱלֹהֵ תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָם, בַּה' בְּרָאָם. אָמַר לְאַבְרָהָם: בְּגַלּל הָהָיָה זֶה שְׁנוֹסְפָה לְשִׁמְךָ, הַשָּׁמַיִם תִּחְתִּיךְ וְכָל הַכּוֹכָבִים וְהַמְּזוֹלוֹת שְׂמֵאִירִים בַּה'. וְלֹא עוֹד, אֱלֹא שְׁנֵאֲמַר בַּה (שם מז) ה"א לְכֵם זָרַע. וְזָרַעְתֶּם בַּה"א. (שם בא) כִּי בִיִּצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרַע.

וּמִשּׁוּם זֶה, כָּל הַמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּטַל מִמֶּנּוּ חַיִּים כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, אִם לֹמַד אוֹתָהּ כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוֹתֶיהָ. וְאִם לֹא - כְּאֵלּוֹ לֹא הִשְׁתַּדֵּל בַּה, וְלֹא בְטַל מִמֶּנּוּ חַיִּים כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת. כָּל שֶׁכֵּן עֲמִי הָאָרֶץ שְׁנֵמְשָׁלוּ לְבַהֲמוֹת, שְׂבָאָרוּ עֲלֵיהֶם (דְּבָרִים כז) אָרוּר שִׁכַּב עִם כָּל בַּהֲמָה, שְׁלֹא הִתְבַּטְּלוּ מֵהֶם חַיִּים שֶׁל כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת.

אֲנֹשׁ כְּחֻצִיר יִמְיוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כֵּן יִצִּיץ, וְאֵתְמַר בֵּן יִצִּיץ (תְּהִלִּים קפ). וְנֵאֲמַר בּו (שם לו) נֵצַר הָיִיתִי גַם זִקְנָתִי. אַחַר כֵּן (איוב לב) יָשׁוּב לִימֵי עֲלוֹמִי. שְׂאִילָן

בְּזִכְוֹתָא תְּלִיָא מְלִתָּא, אֱלֹא בְּמִזְלָא תְּלִיָא מְלִתָּא. וְהָא חֲזִינָא לְאַבְרָהָם דְּחֻזָּא בְּמִזְלֵיהּ, דְּלָא הָוָה עֲתִיד לְמַהְוִי לֵיהּ בְּרָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִפִּיק לֵיהּ לְבָרָא, כְּדִכְתִּיב (בראשית טו) וַיּוֹצֵא אוֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר הִבֵּט וְגו'. וְאֵוֹקְמוּהּ, דְּאָמַר לֵיהּ צֵא מֵאֲצֻטְגִינֹת שְׁלֶךְ, וְהַעֲלֵהוּ לְמַעְלָה מֵהַפְּכָכִים, וְאָמַר לוֹ הִבֵּט נָא הַשְּׁמַיְמָה וְסַפֵּר הַכּוֹכָבִים. עַד הֵכָא מְלִין דְּרַבְּנֵנוּ, וְצָרִיךְ לְפָרֵשׁא לֹין בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר.

תָּא חֲזִי, כָּל בְּרִיּוֹן דְּעֵלְמָא, קוּדְּם דְּאֵתִיּהִיבַת אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, הוּוּ תְּלִיָן בְּמִזְלָא, וְאֶפְלוּ בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי. אָבָל בְּתַר דְּאֵתִיּהִיבַת אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, אִפִּיק לֹין מִחַיִּיבָא דְּכְכָבִיא וּמְזִלֵי. וְזֵא אוּלִיפְנָא מֵאַבְרָהָם. בְּגִין דְּהוּוּ עֲתִידִין בְּנוֹי לְקַבֵּלָא ה' מֵאַבְרָהָם, דְּאִהִי חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תּוֹרָה. דְּאֵתְמַר בַּה (בראשית ב) אֱלֹהֵ תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָם, בַּה' בְּרָאָם. אָמַר לְאַבְרָהָם, בְּגִין הָאִי ה' דְּאֵתוֹסַף בְּשִׁמְךָ, הַשָּׁמַיִם תִּחְתֶּךָ, וְכָל כְּכָבִיא וּמְזִלֵי דְנִהִירִין בַּה'. וְלֹא עוֹד, אֱלֹא דְאֵתְמַר בַּה (בראשית מז) ה"א לְכֵם זָרַע, וְזָרַעְתֶּם בַּה"א. (בראשית כא) כִּי בִיִּצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרַע.

וּבְגִין דָּא, כָּל הַמִּשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, בְּטִיל מְגִיָה חַיִּיבָא דְּכְכָבִיא וּמְזִלֵי. אִי אוּלִיף לָהּ כְּדֵי לְקַיִימָא פְקוּדָהָא. וְאִם לֹא, כְּאֵלּוֹ לֹא אִשְׁתַּדֵּל בַּה, וְלֹא בְטִיל מְגִיָה חַיִּיבָא דְּכְכָבִיא וּמְזִלֵי. כָּל שֶׁכֵּן עֲמִי הָאָרֶץ דְּאִינֹון אֵתְמַתְּלֵן לְבַעֲיָן. דְּאֵוֹקְמוּהּ עֲלֵיהּוּ (דְּבָרִים כז) אָרוּר שִׁכַּב עִם כָּל בַּהֲמָה, דְּלֹא אִתְבַּטְּלוּן מִנְהוֹן חַיִּיבָא דְּכְכָבִיא וּמְזִלֵי.

אֲנֹשׁ כְּחֻצִיר יִמְיוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כֵּן יִצִּיץ, (תְּהִלִּים קפ) וְאֵתְמַר בִּיָּה, (תְּהִלִּים לו) נֵצַר הָיִיתִי גַם זִקְנָתִי. לְבַתָּר (איוב לב) יָשׁוּב לִימֵי עֲלוֹמִי. דְּאִילְנָא דְּאֵתְקַצִּיעוּ עֲנִפִין עֲתִיקִין דִּלְיָה, וְצִמְחוּ כְּמִלְקֵדְמִין בְּשִׁרְשׁוֹי, אֵתְדָרוּ עֲלֵמָא כְּמִלְקֵדְמִין. מִיתוּ סְבִין, וְאֵתְהַדְרוּ לְהָאִי עֲלֵמָא עוֹלְמִין. וְהִינֵנוּ רְזָא דְּמַחְדַּשׁ קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא כְּכָל יוֹם תְּמִיד שְׁנֵקְצִיעוּ עֲנִפִים עֲתִיקִים שְׁלוֹ וְצִמְחוּ כְּמוֹ מְקַדְּם בְּשִׁרְשׁוֹי,

וְחִזְרוּ לְעוֹלָם הַזֶּה עֲלָמִים. וְזֶהוּ
סוּד שְׁמַחַדֵּשׁ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית,
שְׂמַתִּים אֵלָּף בְּכָל יוֹם,
וּמְתַחַדְשִׁים אֵלָּף בְּכָל יוֹם.

וַיֵּן יִשְׁמַח לִבֵּב אֲנוּשׁ (תהלים קד) -
זֶה יֵינן הַתּוֹרָה. שֶׁכֶּף עוֹלָה יֵינן,
כְּחֻשְׁבוֹן סו"ד. וּמֵה יֵינן צָרִיף
לְהִיּוֹת סְתוּם וְחֲתוּם שְׁלֵא יִתְנַסֵּף
לְעִבּוּדָה זָרָה, גַּם כִּף צָרִיף לְהִיּוֹת
סְתוּם וְחֲתוּם סוּד הַתּוֹרָה, וְכָל
סוּדוּתִיָּה, וְלֹא מַשְׁקִים אוֹתָם, רַק
לִירְאָיו. וְלֹא לְחַנָּם עוֹשִׂים כְּמָה
מְצוּוֹת בֵּינָן וּמְכַרְכִּים בּוֹ אֶת
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלֵינן יֵשׁ שְׁנֵי
גִּנְיָם - לְכָן וְאָדָם, דִּין וְרַחֲמִים,
וְהֵינּוּ ב' תּוֹסֶפֶת בֵּינָן. כְּמֹה שׁוֹשֶׁנָּה
לְבָנָה וְאֲדָמָה. לְכָן מַצַּד יֵמִין,
אָדָם מַצַּד שְׂמָאל.

וּמֵה זֶה לִבֵּב אֲנוּשׁ? לֵב הִיָּה לוֹ
לוֹמַר! אֵלֶּא שֵׁשׁ לֵב מְסוּר לֵב, לֵב
וְהֵם ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית, ב' מְבַרְאשִׁית, ל'
מִלְעֵינִי כֹל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ ל"ב שְׁנֵי.
זֶה ל"ב ל"ב (הם) שְׁנָיִם - ס"ד,
חֶסֶר שְׂמוֹנָה לְע"ב, שֶׁהוּא וַיְכַלּוּ.
הֵם שְׁבַעַה יְמֵי בְּרָאשִׁית. שְׁמִינִי
מֵהוּ? שְׁבַעַה יְמֵי בְּרָאשִׁית עִם
(בראשית ה) זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם.
זֶה ע"ב כְּחֻשְׁבוֹן בֵּינָן.

כֵּה זֶה לְהַצְהִיל פְּנִים מִשְׁמַן? אֵלוּ
שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּנִים - אַרְבַּעַה שֶׁל
אַרְיָה, אַרְבַּעַה שֶׁל שׁוֹר אַרְבַּעַה
שֶׁל נֶשֶׁר, שֶׁהֵם: מִיכָאֵל אַרְיָה,
אַרְבַּע פְּנִים שְׁלוֹ יְהו"ה. אַרְבַּע
פְּנֵי שׁוֹר, וְהוּא גְּבִרְיָאֵל, וְהֵם
יְהו"ה. אַרְבַּע פְּנֵי נֶשֶׁר, וְהוּא
נּוּרִיאֵל, וְהֵם יְהו"ה. וְהֵם מְמַנִּים
תַּחַת חֶס"ד פַּח"ד אֲמ"ת, דְּרָגוֹת
שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת. וּפְרָשׁוּהוּ רַבּוּתֵינוּ,
הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַבֵּה. וְעוֹלָיִם

(נְקוּדוֹת) הָאוֹרוֹת לְחֻשְׁבוֹן יב"ק. וְהֵם מִלֶּךְ מִלֶּךְ יְמִלֶּךְ. יְהו"ה אֲהַיְיָ אֲדַנְיָי. סֵף הַפֶּל - יב"ק.
רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּפִרְשָׁה זוֹ, בֹּא לְפָנָיו רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנּוּ. אָמַר לוֹ, נָדַב וְאֲבִיהוּא מֵה
עוֹשִׂים בְּפִנְחָס? אִם פִּנְחָס לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם כְּשִׁמְתוֹ, וְאַחַר כֵּף בֹּא לְעוֹלָם וְהַשְׁלִים מְקוּמָם - אַז

מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. דְּמַתִּין אֵלָּף בְּכָל יוֹמָא וּמְתַחַדְשִׁין אֵלָּף
בְּכָל יוֹמָא.

וַיֵּן יִשְׁמַח לִבֵּב אֲנוּשׁ, (תהלים קד) דָּא יֵינָא דְאוּרִינְיָתָא. דְּהֵכִי
סְלִיק יֵינן, כְּחֻשְׁבוֹן סו"ד. וּמֵה יֵינן צָרִיף לְמַהוּי
סְתוּם וְחֲתוּם, דְּלֹא יִתְנַסֵּף לְעִבּוּדָה זָרָה. אוֹף הֵכִי צָרִיף
לְמַהוּי סְתוּם וְחֲתוּם סוּד דְאוּרִינְיָתָא, וְכָל רִזְוִין דִּילֵה, וְלֹא
אֲשַׁתְקִינָן אֵלֶּא לִירְאָיו. וְלֹא לְמַגְנָא עֲבָדִין כְּמָה פְקוּדִין
בֵּינָן, וּמְכַרְכִּין בֵּיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וַיֵּן אֵית לִיָּה
תְּרִי גוֹנָנִין, חִיָּר וְסוּמָק, דִּינָא וְרַחֲמִי, וְהֵינּוּ ב' תּוֹסֶפֶת
בֵּינָן. כְּגוֹנָנָא דְשׁוֹשֶׁנָּה חִיָּוְרָא וְסוּמָקָא. תּוֹר מַסְטְרָא
דִּימִינָא, סוּמָק מַסְטְרָא דְשְׂמָאֵלֶּא.

וּמָא' לִבֵּב אֲנוּשׁ, לֵב הִיָּה לִיָּה לְמִימַר. אֵלֶּא אֵית לֵב
מְסוּר לִלֵּב. וְאֵינּוּן ל"ב אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית,
ב' מִן בְּרָאשִׁית, ל' מִן לְעֵינֵי כֹל יִשְׂרָאֵל, אֵיְהוּ ל"ב
תְּנִינָא. דָּא ל"ב ל"ב (כ"א אֵינּוּן) שְׁנָיִם ס"ד, חֶסֶר תְּמַנְיָא
לְע"ב, דְּאֵיְהוּ וַיְכַלּוּ. אֵינּוּן שְׁבַעַה יְמֵי בְּרָאשִׁית. תְּמִינָא
מָאִי הִיא. ז' יְמֵי בְּרָאשִׁית, עִם (בראשית ה) זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת
אָדָם. זֶה ע"ב, כְּחֻשְׁבוֹן בֵּינָן.

מָאִי לְהַצְהִיל פְּנִים מִשְׁמַן. אֵינּוּן י"ב פְּנִים, אַרְבַּע דְאַרְיָה,
אַרְבַּע דְשׁוֹר, אַרְבַּע דְנֶשֶׁר, (דקדק"ז ע"א) דְּאֵינּוּן מִיכָאֵל
אַרְיָה, אַרְבַּע אֲנַפִּין דִּילִיָּה יְהו"ה. אַרְבַּע אֲנַפִּין דְשׁוֹר,
וְאֵיְהוּ גְּבִרְיָאֵל, וְאֵינּוּן יְהו"ה. ד' אֲנַפִּין דְנֶשֶׁר, וְאֵיְהוּ
נּוּרִיאֵל, וְאֵינּוּן יְהו"ה. וְאֵינּוּן מְמַנָּן, תַּחַת חֶס"ד פַּח"ד
אֲמ"ת, דְּרָגִין דְתַלַּת אֲבָהֵן. וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן, הָאֲבוֹת הֵן
הֵן הַמְרַבֵּה. וְסַלְקִין (כ"א נְקוּדוֹת) נְהוּרִין לְחֻשְׁבוֹן יב"ק.
וְאֵינּוּן מִלֶּךְ מִלֶּךְ יְמִלֶּךְ, יְהו"ה אֲהַיְיָ אֲדַנְיָי. סֵף הַפֶּל
יב"ק.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּה יְהוֹיב וְלְעֵי בְּפִרְשָׁתָא דָּא, אֶתָּא לְקַמֵּיהּ
רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, אָמַר לִיָּה, נָדַב וְאֲבִיהוּא מָאִי

(נְקוּדוֹת) הָאוֹרוֹת לְחֻשְׁבוֹן יב"ק. וְהֵם מִלֶּךְ מִלֶּךְ יְמִלֶּךְ. יְהו"ה אֲהַיְיָ אֲדַנְיָי. סֵף הַפֶּל - יב"ק.
רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּפִרְשָׁה זוֹ, בֹּא לְפָנָיו רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנּוּ. אָמַר לוֹ, נָדַב וְאֲבִיהוּא מֵה
עוֹשִׂים בְּפִנְחָס? אִם פִּנְחָס לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם כְּשִׁמְתוֹ, וְאַחַר כֵּף בֹּא לְעוֹלָם וְהַשְׁלִים מְקוּמָם - אַז

יפה. אבל פנחס היה בעולם, (וסגן הדין) ונשמתו בו בקיום עומדת. אמר לו, בני, סוד עליון כאן, וכך הוא. שבשעה שהסתלקו מן העולם, לא היו נסתרים תחת כנפי הסלע הקדוש. מה הטעם? משום שכתוב (במדבר ג) ובנים לא היו להם. שהקטינו דמות המלך, שהרי הם לא ראויים לשמש בכהנה גדולה.

בשעה שקנא פנחס על הברית הקדוש ונכנס בתוך כמה אוכלוסין והרימם על הרמח לעיני כל ישראל, כשראה שבט שמעון, באו אליו בכמה אוכלוסין. פרחה ממנו נשמתו, וישתי נשמות שהיו מצטרלות בלי מקום קרבו אליה, ונכללו כאחת, וחדרה נשמתו כלולת ריח, שנכללה בשתי ריחות, והתחזקו בה, ואז הרויח מקומם להיות כהן (גדול), מה שלא יהיה ראוי מקדם.

ורבן פתוב, (איובד) זכר-נא מי הוא נקי אבד, שלא אבד באותה שעה, ולא אבדה ריח כשפרחה ממנו. ואיפה ישירים נכחדו - אלו בני אהרן שחזרו לעולם, מה שאבד בחייהם. ולכן פתוב בו בפנחס בן בן פעמים, פנחס בן אלעזר בן.

מה פתוב למעלה מפרשה זו? (במדבר כה) ויאמר ה' אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש. וכי על שהרגו כללה, או על שהרגו ביום, ביום מענן, פתוב נגד השמש? אמר רבי יהודה, שתהיה מיתתם בגלוי כמו שחטאו בגלוי.

אמר רבי שמעון, לא בגלל זה נאמר, אלא מפאן למדנו, בדרגה שחטא אדם לקדוש-ברוך-הוא, לאותו מקום יש לעשות תקנה, ותקון שלהם הוא כנגד השמש,

עבדתייהו בפנחס. אי לא הוה פנחס בעלמא כד מיתו, ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו שפיר. אבל פנחס בעלמא הוה, (כ"א וסגן קאי) ונשמתיה ביה בקיומא קאי. אמר ליה ברי, רזא עלאה הכא, והכי הוא. דבשעתא דאסתלקו מן עלמא, לא הוו מתמטרין תחות גרפי טגרא קדישא. מאי טעמא. בגין דכתיב, (במדבר ג) ובנים לא היו להם, דאזעירו דיוקנא דמלכא, דהא אינון לא אתחזון לשמשא בכהונה רבא.

בשעתא דקני פנחס על ברית קדישא, ועאל בגו פמה אוכלוסין, וסליק לון, לגיפין על רומחא, לעיניהון דכל ישראל. פד חמא שבטא דשמעון בכמה אוכלוסין דאתו לגביה, פרחא נשמתיה מגיה, ותרין נשמתין דהוו ערטיראין בלא דוכתא, אתקריבו בה, ואתפלילו כחדא, ואתהדרת נשמתיה, פלילא ריחא, דאתכליל בתרין ריחין, ואתתקפו ביה, כדין ריוח דוכתייהו, למיהוי כהנא (רבא) מה דלא (אתחזו) מן קדמת דנא.

ועל דא כתיב, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד, דלא אתאבד בההיא שעתא, ולא אבד ריחיה כד פרחה מגיה. ואיפה ישרים נכחדו. אליו בני אהרן, דאתהדרו לעלמא, מה דאבד בחייהון. ועל דא כתיב ביה בפנחס בן בן, תרי זמני. פנחס בן אלעזר בן.

מה כתיב לעילא מפרשתא דא. (במדבר כה) ויאמר יי אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם ליי נגד השמש. וכי על דקטלין בליליא, או על דקטלין ביממא ביומא דעיבא, כתיב נגד השמש. אמר רבי יהודה, דתהא מיתתהון באתגלליא, כמה דחבו באתגלליא.

אמר רבי שמעון, לאו בגין פך אתמר. אלא מהכא אולפינא, בדרגא דחב פר נש לקודשא בריך הוא, לההוא אתר אצטריך למעבד תקנתא לנפשיה. אינון חבו בכרית קדישא דאקרי שמש. בגין פך דינא ותקונא דילהון לנפשו. הם חטאו בכרית קדש שנקראת שמש, בגלל פך דין

ולא במקום אחר. מכאן שלא צריך אדם לתקן נפשו אלא באותו מקום שחטא אליו, ומי שלא יעשה כן, אין לו תקון לעולמים כראוי.

רבי חייא פתח, (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע. מה כתוב למעלה? ויין ישמח לבב אנוש וגו'. וכי מה זה לזה? אלא כן למדנו, שכתוב מצמיח חציר לבהמה וגו' - וכי שבח לבהמה שיש לה חציר, בא דוד לומר ברוח הקדש? אלא מצמיח חציר - אלה הם ששים אלה רבוא של מלאכים, שליחים, שנבראו ביום השני של בראשית, וכלם אש לוחטת. אלה הם חצירי למה חציר? משום שצומחים כחציר זה בעולם, שכל יום ויום נקצרו כעת, ואחר כך צומחים וחוזרים כמקדם.

ורבן כתוב מצמיח חציר לבהמה, זהו שכתוב (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו. ושנינו, אלה הרים מעלים לה בכל יום ויום, ובכל הר והר יש ששים רבוא, והיא אוכלת.

ועשב לעבודת האדם - אלו אותם נשמות הצדיקים, שאותו אדם שרוכב ושולט על בהמה זו אוכל ומכניסם בתוכו, ובזכותם נזון כל העולם מאותו אדם, שכתוב בו (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם וגו'. ועל זה כתוב האדם, אותו שנודע, כדי להוציא לחם מן הארץ, להוציא מזון לעולם מהארץ הקדושה.

ויין - זה יין עתיק ששופע מלמעלה. ישמח לבב אנוש - אנוש זה סוד של אותו נער שעלה לשיבה וחוזר כמקדם. ועל זה כתוב (תהלים ק) אנוש כחציר ימיו. להצדיק פנים - אלו אותם פנים שמן ומשחה קדוש עליון.

איהו כנגד השמש, ולא באתר אחרא. מכאן דלא אצטרין בר נש לתקנא נפשיה, אלא בההוא אתר דהב לגביה ומאן דלא יעביד הכי, לית ליה תקונא לעלמין כדקא יאות.

רבי חייא פתח, (תהלים קד) ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע, מה כתיב לעילא, ויין ישמח לבב אנוש וגו'. וכי מאי האי להאי. אלא הכי אולופנא, דכתיב, (תהלים קד) מצמיח חציר לבהמה וגו'. וכי שבחא דבהמה דאית לה חציר אתא דוד למימר ברוח קדשא. אלא מצמיח חציר, אליו אינון שתין אלה רבוא דמלאכין, שליחין, דאתבריאו ביומא תניינא דבראשית, וכלהו אשא מלקטא. אליו אינון חצירי. אמאי חצירי. בגין דצמחין כחצירי דא בעלמא, דכל יומא ויומא אתקצירו השתא, ולבתר צמחין ומתדרין כמלקדמין.

ועל דא כתיב מצמיח חציר לבהמה, הדא הוא דכתיב (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו, ותנינו, אלה טורין סלקין לה בכל יומא ויומא. וכל טורא וטורא שתין רבוא הוי, והיא אכלה.

ועשב לעבודת האדם, אליו אינון נשמתהון דצדיקניא, דההוא אדם דרכיב ושלטי על בהמה דא אכיל, ואעיל לון בגויה, ובזכותהון אתון כל עלמא מההוא אדם, דכתיב ביה, (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם וגו'. ועל דא כתיב האדם, ההוא דאשתמודע, בגין להוציא לחם מן הארץ, לאפקא מזונא לעלמא מן הארץ קדישא.

ויין, דא חמרא עתיקא דנגיד מלעילא. ישמח לבב אנוש, אנוש: דא רזא דההוא נער, (דף ר"ז ע"ב) דסליק לסיבו, ואתהדר כמלקדמין. ועל דא כתיב, (תהלים ק) אנוש כחציר ימיו.

להצדיק פנים: אליו אינון פנים, דאקרוין אנפי רבירבי, ואנפי זוטרי. משמן: מנגידו דעלמא דאתי,

שנקראים פנים גדולות ופנים קטנות. משמן, משפיע העולם הבא, שמן ומשחה קדוש עליון.

וְלַחֵם לֶבֶב אֲנוֹשׁ יִסְעֵד - אוֹתוֹ
לַחֵם שְׁמֵי־לַיִם הַשְּׁחֻקִים,
וְטוֹחֲנִים מִן לַמֶּאֱכֹל שֶׁל צְדִיקִים
סֶתֶם, וּמִשֶּׁם שׁוֹפֵעַ לְכֹמֵה חֲלוֹת
שֶׁנֶּגְרָאִים לֶבֶב אֲנוֹשׁ, וְהַכֵּל בֶּאֱ
מִשְׁפַּע עֲלֵיוֹן.

יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' - אֵלֹה אוֹתָם עֲצִים
עֲלִיוֹנִים פְּנִימִיִּים. אַרְצֵי לְבָנוֹן
אֲשֶׁר נָטַע, שֶׁהָרִי נִעְקְרוּ וְנִטְעַם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מֵה בֵּין עֲצֵי
ה' לְאַרְצֵי לְבָנוֹן? עֲצֵי ה' - אֵלֹה
עֵץ הַחַיִּים וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.
אַרְצֵי לְבָנוֹן - אֵלֹה חֲמֻשִׁים שְׁעִרִים
שֶׁנֶּגְרָאִים חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה.

אֲשֶׁר נָטַע. אֲשֶׁר שָׁם צִפְרִים
לְקַנְנוּ, בְּצִלָּם מְקַנְנוֹת נִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, וְכָל חֵילוֹת הַקְּדוֹשׁ
נְהוּנִים מִשָּׁם. חֲסִידָה - בְּתוֹ שֶׁל
אַבְרָהָם אַבְיֵנוּ, שֶׁנֶּגְרָא חֲסִידָה,
וְעִשָּׂה חֲסֵד עִם כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם,
בְּגִלְלָה זֶה וְנִקְרָאת חֲסִידָה. בְּרוּשִׁים
בֵּיתָה, בֵּין זְרוּעוֹת עוֹלָם יוֹשְׁבֹת.

(עד כאן רעיא מזהימנא.)

רְבִי אַבְא וְרַבִּי יוֹסִי קָמוּ לַעֲסֹק
בַּתּוֹרָה בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה. עַד
שִׁישְׁבוּ וְעָסְקוּ בַּתּוֹרָה אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, זֶה שְׂאֵמֶר רַבִּי חֲזִיָּא (תהלים
ap) אֲנוֹשׁ פְּחָצִיר יָמָיו - לָפֶה אָמַר.
אֲבָל בְּמָה בְּאַרְגָּנוּ סוּף הַפְּסוּק -
כִּי רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינְנוּ וְלֹא
יִפְרִנְנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ. אָמַר לוֹ, כִּפֹּךְ
הוּא בְּרַדְאִי, אֲנוֹשׁ פְּחָצִיר יָמָיו
כְּמוֹ שְׂאֵמֶר. כְּצִיץ הַשְּׂדֵה - כְּצִיץ
אוֹתוֹ שְׂדֵה הַנּוֹדֵעַ - כִּפֹּךְ יִצִּיץ,
שֶׁהַתְּחַדָּשׁ וְחִזּוֹר כְּמִקְדָּם. (בְּרַ רַבִּי יִצִּיץ)

(ועולא. מה הטעם? משהו)

כִּי רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינְנוּ - זֶה רוּחַ
עֲלִיוֹן טְמִיר קְדוֹשׁ גְּנוּז מִהַכֵּל,
שְׁכוּלָל אוֹתוֹ בַּתּוֹכוֹ, וְאֵז אֵינְנוּ.
וְזֶהוּ סוּד שֶׁל חֲנוּךְ, שֶׁכְּתוּב בּוֹ
(בְּרַאשִׁית ד) וְאֵינְנוּ כִּי לֶקַח אֹתוֹ
אֱלֹהִים, זֶה אֱלֹהִים עֲלִיוֹן. רוּחַ
עֲלִיוֹנָה, רוּחַ גְּנוּזָה וְטְמִירָה. וְלֹא
יִפְרִנְנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ, שֶׁהָרִי נִכְלָלֶת רוּחַ קְטֻנָּה בְּרוּחַ עֲלִיוֹנָה. מֵה פְּתוּב אַחֲרָיו? וְחֲסֵד ה' מְעוֹלָם

מִשָּׁח וְרַבּוּ קְדִישָׁא עַלְאָה. וְלַחֵם לֶבֶב אֲנוֹשׁ יִסְעֵד, הַהוּא
לַחֵם דְּאִזִּילוּ שְׁחֻקִים, וְטוֹחֲנִין מִנָּא לְמִיכְלָא דְצְדִיקִיָּא
סֶתֶמָא, וּמִתְמָן אֲתַנְגִּיד לְכֹמֵה חֲזִיִּלִין, דְּאִקְרוּן לֶבֶב אֲנוֹשׁ.
וְכֹלָא אֲתִי מְגִידוֹ עַלְאָה.

יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי יי. אֵלִין אֵינְנוּ אֵילָנִין עַלְאִין פְּנִימָאִין. אַרְצֵי
לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע, דְּהָא אֲתַעְקְרוּ וְנִטְעַ עוֹן קְדָשָׁא
כְּרִיף הוּא. מָאִי בֵּין עֲצֵי יי, לְאַרְצֵי לְבָנוֹן. עֲצֵי יי, אֵלִין
עֵץ הַחַיִּים, וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. אַרְצֵי לְבָנוֹן, אֵלִין חֲמֻשִׁין
תְּרַעִין, דְּאִקְרוּן חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה.

אֲשֶׁר נָטַע. אֲשֶׁר שָׁם צִפְרִים וְקַנְנוּ, בְּטוֹלְהוֹן, מְקַנְנִין
נִשְׁמַתִּיהוֹן דְּצְדִיקִיָּא, וְכָל חֲזִיִּלִין קְדִישִׁין אֲתַנְנוּ
מִתְמָן. חֲסִידָה, בְּרַתִּיהַ דְּאַבְרָהָם אַבְיֵנוּ, דְּאִקְרִי חֲסִידָה,
וְעַבִּיד חֲסֵד עִם כָּל בְּנֵי עַלְמָא, בְּגִין כִּפֹּךְ אִקְרִי חֲסִידָה.
בְּרוּשִׁים בֵּיתָה. בֵּין דְּרוּעֵי עַלְמָא יְתָבָא. (ע"ב רעיא מזהימנא).
רְבִי אַבְא וְרַבִּי יוֹסִי, קָמוּ לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא
בְּפִלְגוֹת לַיְלִיָּא, עַד דְּהוּוּ יְתָבִי וְלַעֲאֵן
בְּאוּרִייתָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא דְּאָמַר רַבִּי חֲזִיָּא
אֲנוֹשׁ פְּחָצִיר יָמָיו שְׂפִיר קָאֵמֶר. אֲבָל בְּמָאִי
אוּקִימְנָא סוּפִיַּה דְקָרָא, כִּי רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינְנוּ
וְלֹא יִפְרִנְנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ. אָמַר לִיהַ הֵכִי הוּא
וְדָאִי, אֲנוֹשׁ פְּחָצִיר יָמָיו כְּמָה דְּאָמַר, כְּצִיץ
הַשְּׂדֵה הַהוּא שְׂדֵה דְאֲשַׁתְּמוּדֵעַ. כִּפֹּךְ יִצִּיץ
דְּאֲתַחַדָּשׁ וְאֲתַהֲדָר פְּמִלְקָדְמִין. (הֵכִי יִצִּיץ וְסִלְקֵי, כָּאִי
מַעְמָא בְּנוֹן).

כִּי רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינְנוּ, דָּא הוּא רוּחָא עַלְאָה
טְמִירָא קְדִישָׁא גְּנוּזָא מִכְּלָא, דְּכִלְיִל לִיהַ
בְּגִינְהַ. וְכַדִּין וְאֵינְנוּ. וְדָא הוּא רְזָא דְחֲנוּךְ,
דְּכְתִיב בֵּיהַ (בְּרַאשִׁית ה) וְאֵינְנוּ כִּי לֶקַח אוֹתוֹ
אֱלֹהִים, דָּא אֱלֹהִים עַלְאָה. רוּחַ עַלְאָה, רוּחַ
גְּנוּזָא טְמִירָא. וְלֹא יִפְרִנְנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ. דְּהָא
אֲתַכְּלִיל רוּחָא זְעִירָא, בְּרוּחָא עַלְאָה. מֵה פְּתִיב

יִפְרִנְנוּ עוֹד מְקוֹמוֹ, שֶׁהָרִי נִכְלָלֶת רוּחַ קְטֻנָּה בְּרוּחַ עֲלִיוֹנָה.

בתריה, וחסד יי מעולם ועד עולם ועאל ליה פהנא רבא לגו קדש קדשים. ונטיל ליה, ואוליד ליה כמלקדמין, ואתחדש כנשר עולמין. ואתהדר איהו נער.

עד דהוו יתבי, חמו חד טולא דקיימא עליהו, אזלא ואתיא, אזלא ואתיא, בגו ביתא. תוהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אימא לך מה דהוה לי עם בוצינא קדישא. יומא חד הוינן אזלינן בבקעתא דאנו, והוינן לעאן באורייתא, כל ההוא (דף ר"יח ע"א) יומא, ומגו תוקפא דשמשא אותבנין גבי חד טינרא, בגו נוקבא חדא.

אמינא ליה, מאי האי, דבכל שעתא דחייבין אסגיאו בעלמא, ודינא שרייא בעלמא, זכאין דבהון לקאן עליהו. דהכי תנינן, בחובא דדרא, קדישייא וצדיקייא יתפסון. אמאי, אי בגין דאינון דלא מוכיחין לעלמא על עובדיהו, כמה אינון דמוכיחין, ולא מקבלי מנייהו, וצדיקייא אתפפיין קמייהו. ואי בגין דלא הוי מאן דגין על עלמא, לא יהון מתין, ולא יתפסון בחובביהו. דהא חדווה איהו לצדיקייא באבנדא דלהון. אמר ליה, בחובה דדרא ודאי מתפסין צדיקייא, והא אוקימנא הגי מילי. אבל בשעתא דיתפסון צדיקייא במרעין, או במכתשין, בגין לכפרא על עלמא הוי, פדין יתפסון כל חובי דרא, מגלו. מכל שייפי גופא, בשעתא דכל שייפין בעאקו, ומרע סגי שרייא עליהו, שייפא חדא אצטריף לאלקאה, בגין דיתסון בלהו, ומנו. דרועא דרועא אלקי ואפיקו מיניה דמא, פדין הא אסוותא לכל שייפי גופא.

ועד עולם. ונכנס לו כהן גדול לתוף קדש הקדשים, ולקחו ומולידו כמקדם, ומתחדש כנשר עלומיו, וחוזר הוא נער.

עד שישבו, ראו צל שעומד עליהם, הולף ובא, הולף ובא בתוף הבית. תמהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אמר לך מה היה לי עם המגורה הקדושה. יום אחד היינו הולכים בבקעת אנו, והיינו עוסקים בתורה כל אותו יום, ומתוף חזק השמש ישבנו ליד סלע אחד בתוף נקב אחד. אמרתיו לו, מה זה שבכל שעה שמתרבים הרשעים בעולם והדין שרוי בעולם, צדיקים שבהם לוקים עליהם? שפך שנינו, בחטא הדור, קדושים וצדיקים יתפסו. למה? אם משום שהם לא מוכיחים את העולם על מעשיהם - כמה הם שמוכיחים ולא מקבלים מהם, והצדיקים כפופים לפניהם. ואם משום שאין מי שגן על העולם - לא ימותו ולא יתפסו בחטאיהם, שחרי חדוה היא לצדיקים באבנדא.

אמר לו, בודאי בחטא הדור נתפסים הצדיקים, והרי בארנו דברים אלו. אבל בשעה שנתפסים הצדיקים בחלאים או במכות, זה בשביל לכפר על העולם, ואז יתפסו כל חטאי הדור. מנין לנו? מכל איברי הגוף. בשעה שכל האיברים במצוקה וחלי גדול שורה עליהם, איבר אחד צריך ללקות פדי שיתרפאו כלם. ומיהו? הדרוע. הדרוע לוקה ומוציאם ממנה דם, ואז חרי רפואה לכל איברי הגוף.

גם כך בני העולם הם איברים זה

אוף הכי בני עלמא אינון שייפין דא עם דא. בשעתא דבעי קדשא ברין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

Do you want to be a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
a hundred million years of Torah

To receive, for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300